Faunistische aantekeningen
6. Paringsmerken van Limax maximus L. [1])

door
C. O. VAN REGTEREN ALTENA
(Rijksmuseum van Natuurlijke Historie, Leiden)

Hoewel ik meer uit kynologische dan uit malacologische overwegingen in de jaren, dat ik in Oegstgeest woonde, zomers vrijwel dagelijks een avondwandeling in het „Bosch van Wijkerslooth" placht te maken, verzuimde ik daarbij zelden op de fauna te letten. Eind augustus 1959 werd mijn aandacht getrokken door eigenaardige slijmsporen op enkele beuken (fig. 1, 2). Bij nadere beschouwing

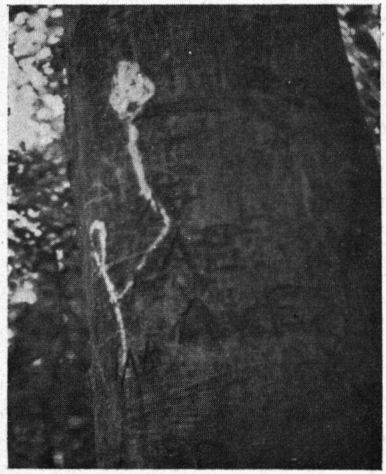

Fig. 1. Paringsmerk van *Limax maximus* L. op beuk, Oegstgeest, 5 IX 1959.

bleken in de zuidoosthoek van het bos verscheidene beuken en eiken een grote ronde slijmplek te dragen, al of niet met daarheen leidende kruipsporen. Daar ik bij daglicht nooit slakken op deze bomen zag, keerde ik in het donker met een zaklantaarn gewapend terug, waarbij ik op enkele bomen *Limax maximus* L. vond kruipen. Toen was mij

[1]) No. 5, zie: Basteria vol. 22, p. 66 (1958).

de zaak duidelijk. De paring van deze soort geschiedt immers nadat de dieren elkaar eerst enige tijd in een kring achtervolgd hebben, waarbij veel slijm wordt afgescheiden. Daarna omstrengelen de part-

Fig. 2. Paringsmerk van *Limax maximus* L. op beuk, Oegstgeest, 5 IX 1959.

ners elkaar en laten zich van deze slijmplek af aan een dubbele draad zakken. Pas als deze slijmdraad zijn definitieve lengte heeft, worden de penes uitgestulpt en begint de eigenlijke paring. Dit alles gebeurt bij *Limax maximus* in het algemeen in juli en augustus tussen

half negen 's avonds en half drie in de nacht (ADAMS, GERHARDT).

Op 19 september mat ik de hoogte van een aantal merken boven de grond en vond ze op beuk op 1.35 m (fig. 1), 1.55 m (fig. 2) en 1.70 m; op eik op 0.85 m, 1.15 m, 1.25 m (3 maal), 1.30 m, 1.35 m en 1.50 m (2 maal). Waarschijnlijk waren er dankzij de langdurige droogte zoveel tegelijk te vinden. In de loop van september werden zij onduidelijker en op 25 october was van deze paringsmerken niets meer te vinden. Zij hadden mij echter op het voorkomen van de door haar nachtelijke levenswijze weinig de aandacht trekkende soort opmerkzaam gemaakt.

LITERATUUR

ADAMS L., 1898. Observations on the pairing of *Limax maximus* L. Journ. of Conchol. vol. 9, pp. 92-95, 1 fig., pl. 3.

GERHARDT U., 1934. Zur Biologie der Kopulation der Limaciden. II. Mitteilung. Zeitsch. Morph. Oek. Tiere vol. 28, pp. 229-258, 8 fig.

SUMMARY

In a little wood in Oegstgeest (near Leiden, Netherlands) patches of slime, sometimes with slime tracks leading up to them, were found on a number of beeches (fig. 1, 2) and oaks in August 1959. It was practically proved that these slime marks were traces of the copula of *Limax maximus*, when on a visit at about 11 p.m. specimens of that species ascending these trees were seen by torch light. On September 19, 1959, such patches were found in the southeastern corner of the little wood on three beeches (from 1.35 to 1.70 m above the soil) and on nine oaks (from 0.85 to 1.50 m above the soil).